

Arrest

nr. 61 563 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2011 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat B. DE SCHRIJVER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 oktober 2003 verklaart verzoeker, van Russische nationaliteit, België te zijn binnengekomen.

1.2. Op 24 oktober 2003 verklaart verzoeker zich voor een eerste keer vluchteling.

1.3. Nadat vier eerdere asielaanvragen resulteerden in negatieve beslissingen van de dienst Vreemdelingenzaken, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient verzoeker op 1 december 2010 een vijfde asielaanvraag in.

1.4. Op 21 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat de betrokkene op 24 oktober 2003 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken die op 18 februari 2004 bevestigd werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 25 januari 2005 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvankelijk een beslissing 'ontvankelijk' nam voor de betrokkene maar op 25 oktober 2006 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 oktober 2008 het beroep verwierp. Overwegende dat de betrokkene op 6 november 2008 een derde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 17 november 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 februari 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 april 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 15 juli 2009 een vierde asielaanvraag indiende en voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 1 december 2010 een vijfde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een binnenlands paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de Belgische asielinstanties nooit stelden dat de betrokkene niet de identiteit zou hebben die hij beweerde te hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaringen naar voren brengt over een ver familielid die teruggekeerd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

1.5. Op 21 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Rusland voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met *** om de volgende reden: Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Gezien de betrokkene op het moment van het nemen van deze beslissing enkel een geboorteakte en een binnenlands Russisch paspoort naar voren bracht om te pogen zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van zijn nationale autoriteiten te bekomen.”

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen gerechtskosten opleggen voor beroepen ingediend vóór 1 april 2011. Het verzoek van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van verwerende partij, wordt alleen al om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten omdat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel niets afdoet aan de blijvend illegale verblijfstoestand van verzoeker. Verwerende partij werpt tevens op dat het *in casu* om een herhaald bevel gaat, daar verzoeker reeds meerdere malen het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en deze bevelen thans definitief en uitvoerbaar zijn.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werden reeds op 13 juni 2008, 15 mei 2009, 15 juli 2009 en 21 september 2010 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

"SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING ARTIKEL 48/4 EN 52, § 1 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

1. *De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St, 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.*

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbegin sel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, Regards sur un système institutionnel paradoxal, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J, VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. "Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c, nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit «sciemment» tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

3. In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de trapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op eerdere beslissingen van jaren geleden om te gaan stellen dat er, wat verzoeker betreft, "geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 WV, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat er sprake is van geen nieuwe gegevens, terwijl anderzijds wordt erkend dat verzoeker "verklaringen naar voor brengt over een ver familielid die teruggekeerd zou zijn" doch deze worden afgewezen als "loutere en gemakkelijke beweringen".

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig onderzoek."

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in de toelichting van zijn eerste middel, behoudens wat betreft de vermeende schending van de materiële motiveringsverplichting, in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, zodat verwerende partij desbetreffend niet met kennis van zaken kan verdedigen en het middel in dit opzicht onontvankelijk is. Vervolgens merkt verwerende partij opdat de artikelen 48/4 en 52, § 1 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn. Verwerende partij duidt erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekers vijfde asielaanvraag niet in overweging kan worden

genomen en dat de bestreden beslissing bovendien op afdoende wijze werd gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Verwerende partij merkt bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State nog op dat de Raad zijn beoordeling niet in de plaats kan stellen van die van de administratieve overheid. Verzoekers beschouwingen kunnen volgens verwerende partij geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, te meer nu verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het uiten van theoretische beschouwingen nopens de materiële motiveringsverplichting, doch nalaat *in concreto* aan te tonen op welke wijze voormeld beginsel *in casu* zou zijn geschonden. Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekers verwijzing naar artikel 149 van de Grondwet niet kan worden aangenomen, daar dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en derhalve niet kan worden toegepast ten aanzien van bestuurshandelingen. In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat zowel uit de motieven van de bestreden beslissing als uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist om verzoekers vijfde asielaanvraag niet in overweging te nemen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelde daarbij binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de terzake geldende rechtsregels, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inclusief. Bij een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en het begrip "nieuwe elementen" in de zin van voornoemd artikel concludeert verwerende partij dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie) of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarbij kunnen verzoekers vage en summiere beschouwingen, waarbij hij op ongestaafe wijze stelt dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig onderzoek, volgens verwerende partij niet worden aangenomen. Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zorgvuldig en grondig te werk is gegaan en na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken heeft beslist verzoekers vijfde asielaanvraag niet in overweging te nemen. Volledigheidshalve en in antwoord op verzoekers concrete kritiek betreffende de "onveilige toestand in Tsjetsjenië", laat verwerende partij nog gelden dat aan artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kunnen worden gewaarborgd binnen het eigen grondgebied. Daarenboven onderstreept verwerende partij dat de bestreden beslissing geenszins een verplichting inhoudt terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt het Belgische grondgebied te verlaten en van dat van een aantal andere staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen. Verwerende partij betoogt tevens dat artikel 3 van het EVRM geenszins impliceert dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verwerende partij geeft vervolgens de omschrijving van het begrip "foltering" in de zin van artikel 3 van het EVRM weer en merkt bij verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie op dat het terugleiden van verzoeker ten aanzien van artikel 3 van het EVRM slechts een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat verzoeker een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen, doch dat voornoemde bepaling niet impliceert dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Volgens verwerende partij is er *in casu* geen sprake van ernstige en duidelijke redenen nu verzoeker vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt, noch bewijskrachtige stukken voorlegt. Verwerende partij is van mening dat er *in casu* geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoekers beschouwingen als zou van hem niet kunnen worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst, kan volgens verwerende partij niet worden aangenomen. Tenslotte benadrukt verwerende partij nog dat een loutere bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Volgens verwerende partij kan verzoekers eerste middel dan ook niet worden aangenomen.

4.1.3.1. Waar verzoeker de schending van artikel 5 van het EVRM aanvoert, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat aan te geven op welke wijze hij voormeld verdragsartikel geschonden acht, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is. Onder het begrip "middel" in de zin van artikel

39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel én van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618)

4.1.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan en niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Dit middelonderdeel kan derhalve evenmin worden aangenomen.

4.1.3.3. In de mate waarin verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht ten onrechte niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Overigens, waar verzoeker nog verwijst naar naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat deze bepaling jurisdictionele beslissingen betreft en niet aangehaalde bepaling niet toepasselijk is op administratieve beslissingen zoals de thans aangevochtene, zodat verzoeker er zich in casu niet op kan beroepen (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

4.1.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.1.3.5. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan

de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

4.1.3.6. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht, in essentie omdat het paspoort reeds had kunnen worden naar voorgebracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en de Belgische asielinstanties nooit hebben gesteld dat hij niet de identiteit zou hebben die hij beweert te hebben enerzijds, en omdat de verklaringen over een familiaal loutere en gemakkelijke beweringen zijn van betrokkene anderzijds. Het komt verzoeker toe aannemelijk te maken dat de verwerende partij deze beslissing ten onrechte heeft genomen.

4.1.3.7. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij zich noch louter kan beroepen op eerdere beslissingen van jaren geleden, noch zomaar gratis kan stellen dat er geen sprake is van nieuwe gegevens daar wordt erkend dat verzoeker verklaringen naar voor brengt over een ver familiaalid dat zou zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, die evenwel worden afgewezen als "loutere en gemakkelijke beweringen". Verzoeker meent dat van hem niet kan worden verlangd dat hij alle elementen die hij aanbrengt zou bewijzen, doch dat van de overheid daarentegen mag worden verwacht het nodige onderzoek te voeren en de asielaanvraag niet louter af te wijzen zonder enig onderzoek.

De Raad benadrukt dat uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van 'nieuwe elementen' begrepen in de zin die sub 4.1.3.5. werd uiteengezet, de verwerende partij de bijgebrachte gegevens dient te toetsen aan verzoekers voorgaande asielprocedures en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht. Dit maakt de kern uit van de bevoegdheid van verwerende partij, zodat niet kan worden ingezien hoe de verwerende partij de motiveringsplicht zou hebben geschonden door in de bestreden beslissing de door verzoeker doorlopen asielprocedures op te sommen. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig aanvoeren als zou verwerende partij niet kunnen verwijzen naar vorige beslissingen in eerdere asielprocedures.

Waar verzoeker verder aanvoert dat verwerende partij de aangehaalde elementen niet grondig heeft onderzocht, dient er op te worden gewezen dat verwerende partij overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals reeds werd gesteld, enkel bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet 'nieuw' karakter van de aangebrachte gegevens. Dat deze beoordeling gratis is geweest, zoals verzoeker voorhoudt, kan niet worden bijgetreden. Verzoeker ontkent niet dat zijn identiteitsgegevens nooit werden betwist, en brengt geen concrete elementen bij die de Raad ertoe zou kunnen brengen het motief aangaande de verklaringen van een ver familiaalid, met name dat het louter gemakkelijke beweringen zijn, als kennelijk onredelijk af te doen. In zoverre verzoeker verwijst naar de door hem geschetste algemene situatie in Tsetsjenië en daaruit afleidt dat het duidelijk is dat elke asielaanvraag vanwege een vluchteling uit Tsetsjenië ten minste grondig moet worden onderzocht, en op een schending van artikel 3 van het EVRM wijst, dient het volgende te worden gesteld :

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen,

wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepast tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet en wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid om beslissingen die genomen werden in het kader van eerdere procedures en die inmiddels definitief zijn geworden te gaan beoordelen, noch om zelf de aanspraken van verzoeker op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen.

De algemene situatie in Tsjetsjenië en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van verzoeker werd reeds onderzocht: in het arrest nr. 26.700 van 29 april 2009 van de Raad, gewezen na beroep tegen de afwijzing door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van zijn derde asielaanvraag luidt het als volgt :

“2.2.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijf formule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, meer in het bijzonder het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden relaas en het niet ressorteren onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

De Raad wijst er nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas door de verwerende partij werd vastgesteld en de motivering dienaangaande door verzoeker niet wordt weerlegd. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, en dit meer in het bijzonder met betrekking tot de nog aanwezige schending van de mensenrechten, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: “Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn algemene verwijzingen niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven kan

worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande heeft gesteund op de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 28 augustus 2008 (administratief dossier, stuk 12), dat inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen. Uit dit Rapport blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De situatie is er niet van die aard dat er voor gewone burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in

het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, § 2 c van de Vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië gezien de kleinschaligheid van het conflict geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en de minimale frequentie van de gevechtshandelingen niet langer kan worden gewag gemaakt van een 'reëel' risico voor gewone burgers ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict, wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige problemen betreffende de schending van de mensenrechten in Tsjetsjenië niet weerlegd. Daarenboven bevestigt verzoeker zelf in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar voormelde conferentie in Londen in november 2008 dat inderdaad de onafhankelijkheidsoorlog ten einde is en de resterende conflicten zich situeren in het zuiden van het land.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoont dat in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 zou kunnen worden aangenomen”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich ter gelegenheid van zijn vijfde asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken ertoe heeft beperkt te stellen dat hij al verschillende malen een negatieve beslissing heeft gekregen waarin staat dat de situatie in Tsjetsjenië genormaliseerd is, doch aan de hand van een voorbeeld betreffende een ver familielid die vrijwillig was teruggekeerd, wenst aan te tonen dat dit echter niet het geval is. Naar de verklaringen van verzoeker zou dit familielid spoorloos zijn sinds hij werd opgepakt. Verzoeker houdt voor zeker te weten dat hem hetzelfde te wachten staat bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Andermaal moet worden gesteld dat verzoeker niet *in concreto* het gegeven aanvecht dat zijn verklaringen niet meer zijn dan loutere beweringen, en niet aantoont dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld waar zij heeft geoordeeld dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu*, gelet op de overwegingen die werden gemaakt in het hierboven geciteerde arrest, zo ook aangaande het risico op foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (weze het uit hoofde van artikel 3 van het EVRM dan wel artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet) en de vaststelling in de huidige bestreden beslissing, van het gebrek aan nieuwe gegevens die alsnog op een reëel risico op ernstige schade zouden wijzen, is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aangetoond. Verzoeker verwijst in de uiteenzetting van het tweede en derde middel van zijn verzoekschrift nog naar een ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken en duidt op de algemene situatie van Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus, meer bepaald in Tsjetsjenië, alsmede in de gehele Russische Federatie, met betrekking tot de nog aanwezige schending van de mensenrechten, alsmede de onwil van de Russische overheid om bescherming te bieden tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals ontvoeringen en verdwijningen. Verzoeker duidt eveneens op “voor verwerende partij toegankelijke rapporten” waaruit de zorgwekkende situatie voor Tsjetsjeense jonge mannen blijkt. Verzoeker vergenoegt zich ermee uitsluitend te verwijzen naar de algemene situatie in zijn land van herkomst. Naast de vaststelling dat hij verwijst naar een ambtsbericht van 11 augustus 2008 terwijl reeds in het arrest nr. 26.700 werd verwezen naar recentere informatie, meer bepaald de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 28 augustus 2008, blijkt verzoeker geen enkel concreet element aan te brengen dat doet blijken van een aannemelijk voldoende concreet en aanneembaar risico, in zijn hoofd, op foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De algemene informatie die hij heeft aangebracht volstaat te dezen niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het argument dat in het verleden reeds herhaaldelijk is over gegaan tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Tsjetsjeense vluchtelingen, kan evenmin niet dienstig worden aangevoerd om een mogelijke schending ten aanzien van zijn persoon te staven.

Verzoeker kan, ten slotte, niet worden bijgetreden waar hij stelt dat van hem niet kan worden verlangd alle elementen die hij aanbrengt te bewijzen: de bewijslast ter zake ligt immers bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610) en de Raad is geen bepaling bekend die de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe verplicht om in de plaats van verzoeker de nodige bewijsstukken te verzamelen

en te onderzoeken of verzoeker al dan niet nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op de door verzoeker aangehaalde gronden, is derhalve geenszins aangetoond.

4.1.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, noch artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, noch dat de verwerende partij door een overschrijding van de haar toegekende bevoegdheid in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, artikel 52 en de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geschonden. Een schending van artikel 3 van het EVRM is evenmin aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“TWEEDE MIDDEL;

SCHENDING EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG

SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL

De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing naar de grens te geleiden, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om tot de toekenning over te gaan van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die om subsidiaire bescherming zoekt is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Bijgevolg, zelfs indien de asielaanvraag niet zou dienen te worden onderzocht, dan nog kwam verzoeker in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Door bovendien zomaar zonder enig onderzoek de aanvraag van verzoeker te gaan afwijzen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad aangezien door verzoeker thans nooit in een uitgebreid interview zijn argumentatie terzake kan naar voorgebracht worden.

Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoeker in het verleden een verzoek tot regularisatie op basis van humanitaire redenen (art. 9 BIS VW) is ingediend geworden dewelke tot op heden hangende is en waaromtrent er dus nog geen antwoord is.

Het schendt de rechten van verdediging van verzoeker om hem nog voor er beslissing is tussengekomen over het verzoek art. 9 BIS VW nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen met bovendien beslissing tot terugleiding naar de grens.

Verzoeker dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op zijn aanvraag tot regularisatie art. 9 BIS VW, gerepatrieerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende art. 9 BIS VW, aangezien verzoeker uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijft en dus het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot teruggeleiding naar de grens, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.”

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker zich niet op een ontvankelijk wijze kan beroepen op de directe werking van de richtlijn 2004/83/EG, waarvan hij overigens niet aangeeft welk concreet artikel geschonden zou zijn. Verwerende partij duidt erop dat voornoemde richtlijn immers reeds werd geïntegreerd in het Belgisch recht, met name middels de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande wijst verwerende partij tevens op rechtsspraak van de Raad. Inzoverre verzoeker meent te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, laat verwerende partij gelden dat hij concrete elementen dient aan te brengen die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, met name elementen waaruit blijkt dat hij een persoonlijk en reëel risico op ernstige schade loopt bij een eventuele terugkeer. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker zijn vijfde asielaanvraag evenwel niet heeft gebaseerd op dergelijke concrete elementen, zoals tevens werd uiteengezet in de bestreden beslissing, zodat op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet terecht werd beslist tot niet inoverwegingname van verzoekers asielaanvraag. Het is volgens verwerende partij kennelijk verzoeker die onzorgvuldig te werk is gegaan. Ten overvloede laat verwerende partij nog gelden dat verzoekers vage beweringen in zijn verzoekschrift niet kunnen volstaan opdat zou kunnen worden besloten dat er wel nieuwe elementen aanwezig zouden zijn. Verwerende partij onderstreept dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de vijfde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Verwerende partij meent daarbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid heeft gehandeld, na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake geldende rechtsregels. Door middel van een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet duidt verwerende partij erop dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van dit artikel naar voor heeft gebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt dat verzoekers vage beschouwingen hieraan geen afbreuk kunnen doen daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

4.2.3. Waar verzoeker een schending aanvoert van de Richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat hij niet preciseerd op welke wijze deze richtlijn, die bovendien reeds is omgezet in Belgische wetgeving, zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan voldoende precisie dan ook niet ontvankelijk. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de niet nader omschreven schending van de zorgvuldigheidsplicht.

4.2.4.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/4 van Vreemdelingenwet en hierbij opwerpt dat de asielinstanties thans niet enkel dienen te onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus in de zin van de Vluchtelingenconventie kan verwerven, doch tevens of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, waar verzoeker er vervolgens op duidt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend en dat geen onderzoek werd gevoerd naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen en waar verzoeker voor het overige hoofdzakelijk poogt de Raad ervan te overtuigen dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, dient het volgende te worden opgemerkt:

4.2.4.2. Zoals hoger reeds werd gesteld, kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2.4.3. Onder de bespreking van het eerste middel werd reeds uiteengezet dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat een correcte toepassing van de ter zake geldende bepalingen ertoe leidt dat in het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen en dus niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bij de bespreking van het eerste middel kwam de Raad tot de conclusie dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zodat een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet thans niet dienstig kan worden aangevoerd. In de bestreden beslissing wordt onder meer uitdrukkelijk en terecht overwogen dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4 van Vreemdelingenwet, dat handelt over de subsidiaire bescherming.

4.2.4.4. Waar verzoeker nog opwerpt nooit in een uitgebreid interview zijn argumentatie ter zake naar voor te hebben kunnen brengen, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit het gehoorverslag van 17 januari 2011 van verzoeker naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat aan verzoeker uitdrukkelijk de vraag werd gesteld welke de nieuwe elementen zijn die hij wenst aan te brengen bij deze nieuwe asielaanvraag en dat hij tijdens dat gehoor aldus de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten. In zoverre verzoeker alludeert op het gehoor dat voorafgaat aan een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, dient er andermaal op gewezen dat niet is aangetoond dat een foutieve toepassing werd gemaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de rechten van verdediging kan overigens überhaupt niet dienstig worden aangevoerd, zoals reeds sub 4.1.3.2. werd gesteld.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog hangende is en het in strijd is met de rechten van verdediging en het fair-playbeginsel om hem nu vlug een bevel te betekenen om het grondgebied te verlaten, dient erop te worden gewezen dat sub 3 reeds werd gesteld dat het beroep gericht tegen het bevel niet ontvankelijk is, zodat deze grief alleen al om die reden niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

“DERDE GRIEF

SCHENDING ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/83/EG SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van Tjetjeense jongemannen niet alleen in Tjetjenië, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om Tjetjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus—11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. Waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

4.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in zijn derde middel dezelfde argumenten opsomt als in zijn eerste twee middelen. Verwerende partij beperkt zich dan ook tot de verwijzing naar haar uiteenzetting betreffende de eerste twee middelen van verzoeker waaruit afdoende blijkt dat de *in casu* bestreden beslissing de opgeworpen bepalingen niet schendt. Voorts stelt verwerende partij dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 13 van het EVRM. Verwerende partij stelt dat uit rechtsleer blijkt dat artikel 13 van het EVRM geen directe werking heeft en bovendien alleen maar kan worden geschonden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag wordt aangetoond. *In casu* is verwerende partij van oordeel dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat een ander artikel uit hetzelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM. Het derde middel van verzoeker kan volgens verwerende partij evenmin worden aangenomen.

4.3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 15 sub c van de richtlijn 2004/83/EG wordt opgemerkt dat hij nalaat aan te tonen op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht, zodat verzoeker dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is.

4.3.5. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, kan worden verwezen naar hetgeen daarover bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een onderzoek van de door verzoeker aangebrachte nieuwe gegevens waarna zij heeft vastgesteld, onder meer, dat ze, wat hem betreft, geen ernstige aanwijzingen bevatten van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, daarbij dus inbegrepen ook artikel 48/4, § 2, b, dat dezelfde inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2,c met betrekking tot de situatie van willekeurig geweld. Op geen enkele wijze heeft verzoeker aangetoond dat dit onderzoek niet rigoureuus zou zijn gebeurd, in tegendeel is hij er niet in geslaagd de motivering in een ander daglicht te stellen, noch gegevens bij te brengen die op een schending in zijn hoofd van artikel 3 van het EVRM zouden wijzen. In zoverre verzoeker dus een schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM afleidt uit het feit dat geen beoordeling naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is gebeurd, is het middel niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS